

UNIFORME ESCAIENT

Un dictador que acabava de fer-se l'amo d'un Estat, va voler canviar tots els uniformes oficials. Va fer comparèixer un dibuixant i li va dir:

—Vull uns vestits ben llampants, perquè al poble aquestes coses li fan molt d'efecte. Miri, jo mateix m'he entretingut a projectar-ne alguns. Vegi si aquests esboços li suggereixen alguna idea.

El dibuixant dona un cop d'ull al croquis.

—Molt bonic, molt! Aquest anirà bé per a la Marina; aquest farà per a l'Exèrcit, aquest altre per als Urbans... I aquest amb calcos grogues bobotes de montar, llibrea vermella amb gires blau cel i el gran plomell sobre el tricorni, a quin cos el pensa destinar?

—Aquest —contestà greument el dictador— el reservo per a la policia secreta.

I ERA VERITAT

En Joan estava molt trist perquè s'havia mort la Mercè, la seva dona. I desitjós de veure si podia alleujar el pes feixuc de la tristesa, al cap de poc temps es casava amb la Tuies, la germana petita de l'esposa difunta, més jove i encara de bon veure.

A poc a poc el rostre d'en Joan recobrà el color, els ulls tenien més vida i als llavis espiava, contingut, un somriure. Però en aquest recobriment de primavera no s'atrevia a trencar el respecte al record de la morta, demostrat pel vestit negre i sever que en Joan no deixava.

Un dia, després de molt temps de no haver-se vist, en Joan trobà al seu amic Artur. I aquest en veure'l vestit de dol, s'interessà afectuosament pel que li havia succeït.

—Sí, ja ho veus. Penes de la vida! N'hem tingut un sentiment!

—I què ha estat? Qui se t'ha mort?

—La meua cunyada. Tan bona que era, la pobra cunyada!

NO VAL LA PENA

La senyora crida la servent i li diu:

—Acaba de trencar-se'm el mirallet de mà. Oh! quina desgràcia m'espera?

—No s'hi amoïni. No val la pena, no val la pena. Jo acabo de trencar el gran mirall de la sala, i ja ho veu: tan fresca!

SUPER^o ICIO

Una vegada una noia tenia dos pretendents: un de vell i lleig, però ric; l'altre jove i bonic, però sense un cèntim.

Va arribar el moment de decidir-se, i es casà amb el vell.

En sortir de l'església, el marit, radiant d'alegria, va preguntar a la seva esposa:

—Angolet meu, prenda estimada: per què m'has triat a mi? T'agrado més que el meu rival?

—No; però crec en la bona ventura.

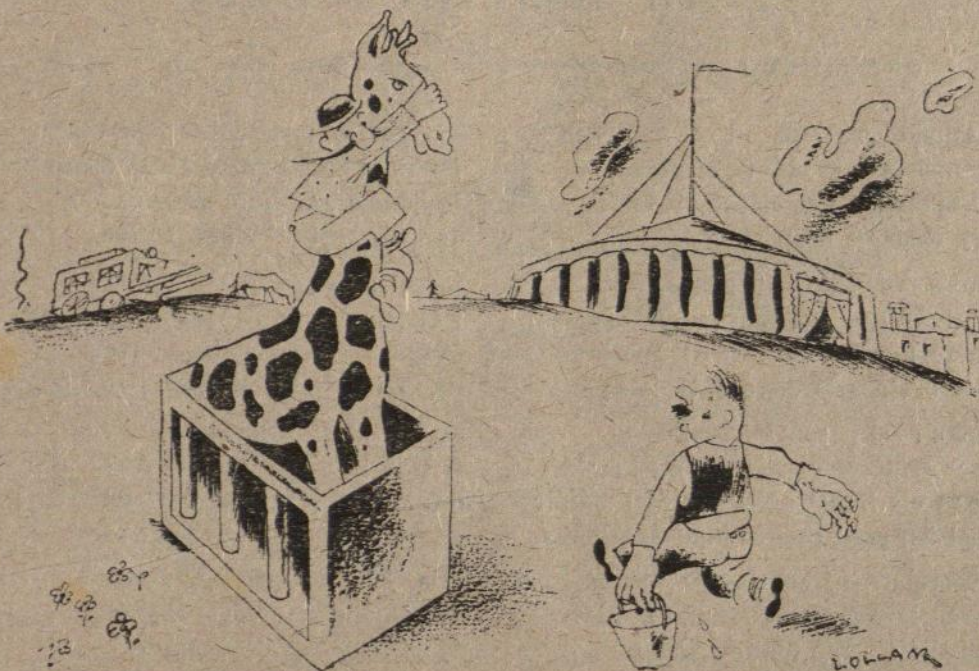
—Què vols dir?

—Que una gitana em va pronosticar que em casaria dues vegades, i m'he reservat l'altre per la segona.

LA MANIA DEL REGATEIG

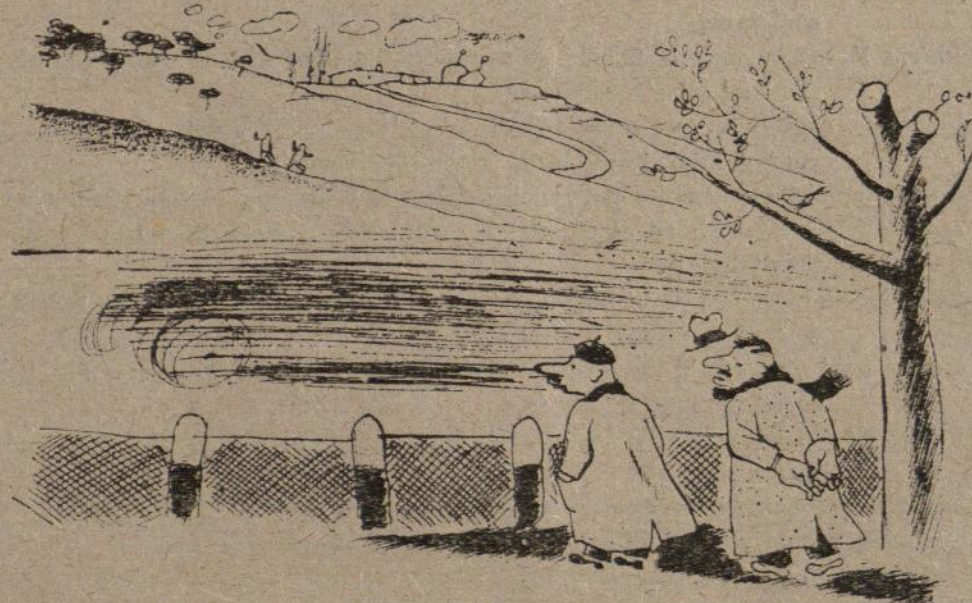
—Una pesseta aquest acordió? I ara! Que no veieu que està tot arrugat?

—Tu, escolta: Em voldries donar un cop de mà? Només 's per acabar d'entrar això aquí dins.

—Ara no sé quina triar.

—Veus? Això és una carrera d'automòbils.

—En què ho has conegut?

FALTA DE COSTUM

—Has menjat carn de cavall alguna vegada?

—Sí, a París. I per cert que va posar-se'm molt malament. Tota la nit em va estar donant volts per l'estómac.

—Es que devia esser d'algun cavall de circ.

HUMORISME VUITCENTISTA

Voleu saber com feien broma els nostres avis?

Heus ací un parell de mostres.

Al *Caldero*, societat recreativa formada pels artistes més *plagues* de l'època, s'hi feien festes d'un humorisme tan exaltat, que de vegades en feien un gra massa.

Per celebrar el seu trasllat a un tercer pis de la Rambla inaugurà les festes amb una *corrida de toros*, que es celebrà en una sala i alcova del pis; el vedell i els cavalls dels picadors, van ésser pujats al pis com els mobles: amb una corriola des del terrat.

El *Niu Guerrer*, celebrà la seva Exposició humorística anual en un piset d'un carreró travesser del carrer d'Escudillers; repartí deu o dotze mil invitacions que donaven dret d'entrada a dues persones i mitja cada invitació, rigorosament. De manera que els invitats entraven de cinc en cinc, reunint dues invitacions. Com que la gent s'havia abocat a la inauguració, el carrer on estava instal·lada l'exposició i el carrer d'Escudillers i d'altres estaven envaïts de gent i els pobres veïns no pogueren entrar a llurs domicilis fins finalada la inauguració.

Però, encara feren més broma: al local hi havia, com en totes les exposicions que feia el *Niu Guerrer*, un reservat. L'entrada al clos costava una pesseta. La gent hi acudia i havia d'entrar una sola persona cada vegada. Un guerrer, alçava la cortina, deixava pas al visitant i tornava a cloure la cortina, mentre el visitant es trobava al mig del carrer, que era on donava la porta que tapava la cortina.

Naturalment; cap dels ensarronats no protestava, perquè en caigués un altre.

¿Què us sembla la manera de fer broma dels nostres avis?

LA SUGGESTIO DE L'ANUNCI

—Mira si n'és d'eficaç la publicitat, —deia el senyor Rocamora a un amic seu— tinc una torre a Caldetes, i com que em convenia vendre-me-la, vaig encarregar a un periodista que em redactés un anunci ben atractiu per publicar-lo a diversos diaris. Ha sortit l'anunci, i fa una descripció tan esplèndida de la meua finca i els seus voltants que...

—Que l'has venuda tot seguit?

—No: que m'ha entusiasmat tant, que ja no me la vull vendre.

SOLUCIO

—Dius que no t'agrada el promès que t'han triat els teus pares?

—No, i li tinc tanta ràbia que el voldria veure ben desgraciat per tota la vida.

—Doncs així casa-t'hi.